

Καίρ' Ἑλλάς, δι' ἡμεῖς γὰρ, καὶ δεσπὸς μᾶς σὺ τῆς Λύσης,
ὦ Σαλβίστιον, ἰσταμηνίτις δι' Γιορσοπὸν πίσις,
μ' ἄλλους λόγους σωτηρίας, στεφανίζεις μὴ γὰρ πάντα
τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης, κί' ἀνεβαίνει κάθε ράτζα.

Ἄλλοι σκούζου ἰσ-ἰσ-ὑβέρρα,
κί' ὁ Μάκ Κλιντὸς γὰρ γὰρ
μὴ θέσπειται κευκοποῦρα
μῖσα ἔσθ' Κογκρέσσο βγαλεῖ,
κί' ἀρχινᾷ καὶ ριχνεῖ ἀμάρρα
μὴ τρελλῆς χάρας λαχτάρα.

Πηλαλοῦν κί' Ἄμερικάνικαις
μὴ τσαμπούναι, μὴ ροκάναις,
μὴ κηλιόμενα πολλὰ,
κί' ἔσθ' ἄλλα μαχαλά
νιουτράλιτο στρηγγίλιζον, καὶ δὴν ἔξρουν τί νὰ κάνουν,
κί' τὸν Φασουλῆ δαγκάνουν.

Πλὴν ἐκείνος σόκιν σόκιν ἀπαντᾷ ἔσθ' δαγκωνιαίς
καὶ βροῦν τῆς Βασιγιτῶνος ἢ μεγάλας γαιτονιαίς
ἐστὴν Ἄμérique πῶς ἦλες τῆς Ἀθήνας ὁ πολιτῆς
νιουτράλιτο κηρούξας καὶ ἄστους Κόρτες τῆς Μαδρίτης.

Ὁ Φασουλῆς ἢ Ἱέρα μετὰ τοῦ Ἄδων Θεοβέρρα.

Ἰπῆγε καὶ ἐστὴν Μαρτινίκα, πῶναι κτήσις Γαλλικῆ,
μῆπως εὐρὴ τὸν Θεοβέρρα, μὴ δὴν τὸν εὐρῆκ' ἔκει,
κί' ἔμαθι πῶς ἴδομαί τοι
κάνει κρότο περισσὸν,
κί' ἀπ' ἔκει τὸ φῶσμά τοι
πῆρα γὰρ τὸ Κρουρασὸν.

Κί' ἐπὶ τέλος τὸν εὐρίσκει κατὰ τύχην ἔκει πέρα
καὶ τοῦ λείει ἄδων Θεοβέρρα,
νιουτράλιτὰδ σου φέρω,
κί' εἶπ' ἐκείνος ἀμπὴν, τὸ ξέρω.

Ἐτόπα γὰρ νὰ τὸ γνωρίζω,
κί' ἑλευθέρως Ἄδων Θεοβέρρα,
εἰμπορεῖ νὰ βορβαρίζω
τὸν ἑλευθέρων ἄερα
διχως ὀδρὸν νὰ φοβῶσαι πῶς θὰ ἔργῃ ποτε ἔμπροσθέν σου
κί' ὁ Ρωμῆϊκος ὁ Στόλος καὶ θὰ σοῦ φωνᾷ ἐπείσεως.

Τὸ μαντάτο ν' ἀναγγίλιθ
καὶ ἔσθ' ὁ κόλπο τῆς Μανίλλης,
νὰ τὸ μάθῃ κί' ὁ Μοντόγιο, νὰ τὸ μάθουν κί' οἱ λοιποί,
κί' ὀβρα Γερθία καὶ τοῦτοι νὰ φωνάζουν στουκί.

Τὸ παλληκάρι τῆς Φακῆς κί' ὁ Σάμψων τῆς Ἀμερικῆς.

Τριγυρίζει ἔσθ' ἀπὸ πλάγη μὴ κερμιμαρένια μούρη
μῆπως εὐρὴ καὶ τὸν Σάμψων, σὺν νὰ λῆμα τὸν Σαχτούρη,
κί' ἐπὶ τέλος τὸν εὐρίσκει μῖσα ἔσθ' Ἀτλαντικὸ
μ' ἕνα Στόλο κλασικὸ.

Μύστηρ Σάμψων, τοῦ ρωμῆϊκοῦ, πῶσαι μίγας καὶ πελῆς,
νιουτράλιτο κηρούξαι κί' ὁ Σάμψων ὁ Φασουλῆς.
Ἄτ' νόου ἰτ', ἐκείνος σοβαρὸς ἀνταπαντᾷ,
ἠλαθὴ κί' ἐγὼ τὸ ξέρω, καὶ πηγαίνει πρὸ κοντά.

Κί' ἀμολάρι μὴ βολῆ
εἰ παλάγη ρουσκωμῖαινα,
ποῦ τὸν Μύστηρ Φασουλῆ
τὸν ἰπῆγε τρία κί' ἕνα.

Τρέχει μόνος κί' ἑμμανῆς
εἰ θαλάσσις ἀγανίς,
κί' ἀπαντῆσας καὶ τὸν Σχλιῦ
νιουτράλιτο τοῦ λείει.

Κί' ὅπότεν ἔμαθι κί' αὐτὸς
ὁ Ναύαρχος ὁ Ψηλοῦτις
σὸδέτερον πῶς θὰ σταθῇ τὸ φλογιρὸν Ἑραϊστῆσιον
βέρου γουῖλ, ἑφῶναξ, καὶ ντάτις κί' κούσιτιον.
Κί' ὁ Φασουλῆς ἑφῶναξ τὸν Περικλῆ τὸν βλάμη,
ποῦ τὸν θωρεῖ σὺν φράκαλο, σὺν ἀποριτιμῶ,
τῶν γινομένων ἑμμετρον παρηγορήν νὰ κἀμῃ
ἔσθ' ἡμῶς τὴν Διάρια, τούτσις ἔσθ' Ὀρμηρῶ.

Μάνναις, ποῦ σὰς ἄσκαλάρι μικραῖς ἀκόμη κόραις,
καὶ σὰς, παρθέναις τοῦ Σχολαίου, ἀμῶστα μαυροφόραις,
καὶ σὺν πατέρα κλάψαι τὸν γέρο τὸν Βιῶνη,
κλαίει καὶ κόρη λατρευτῆ,
μὴ ποῦ τὴν λῆγουν Ἀρετῆ,
κί' αὐτὸν ποῦ τὴν ἰστανῶνας νεκρὸ τῶν ἰστανῶνας.

Μαροσῆ Βιβλιοθήκη, ποῦ βραβεῖται τῆς ἀνάκει.

Ἐβελ λοιπὸν τοῦ Μαροσῆ, γρημῶνταιν θεοσώτου,
ὀμωανῶς τῆς Ὀδησσῶ καὶ μέγιστο πατριώτη.
Νὴ κί' ἕνα Ἑλλῆν κλοῖσις εἰς τὴν κληθήνην τοῦτον,
ποῦ γὰρ βιβλίε βαπανά τὸν τιμὸν τὸν κλοῖθεν.

Εἶπει πῶς καὶ μὴ γρημῶνται χρυσῆ νικαῖται νίκη
κί' ὄχι μὴ μόνου τοῦς γουρὸς καὶ μὴ τὸ φαγοπέτι,
καὶ τὴ βιβλία θαυμάσια καὶ βιβλιοθήκη,
μετιχουν εἰ καλλιτέροι κί' οἱ τὸν λογίαν πῶδοι.

Λὲς πῶς Μαικήνης χορηγὸς ἀλόγητα ἔδεοις,
σπουδαίος δι' φιλόλογος, ὁ Κόνωνας, ἑκποτεῖς,
θαυμάζει δι' κί' ὀπεριμῶ κί' ὁ Φασουλῆς ὁ μῶμος
ἔργον ταπεινῆς δράσεως τὰ μάλα σωτηρίου,
μονάχη μῆμιση ὀρμητῆ τιμᾶται κάθε τόμος,
καὶ τύπος ἀκαρμυλλος, ὁ τοῦ Σκευαλλερίου.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μᾶς τὸ Γραβεῖον, ἑλο μέτρα καὶ ρυθμῶ
ἔσθ' ὀπὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.